

עפ"ג 56964/11/19 - מדינת ישראל נגד אורי דוידסקו,

בית המשפט המחוזי בחיפה

20 פברואר 2020

עפ"ג 56964-11-19 מדינת ישראל נ' דוידסקו

עפ"ג 67496-11-19 דוידסקו נ' מדינת ישראל

לפני הרכב כבוד השופטים:

רון שפירא, נשיא [אב"ד]

בטינה טאובר

עדי חן ברק

המערערת בעפ"ג 56964-11-19 מדינת ישראל

המשיבה בעפ"ג 67496-11-19

נגד

המשיב בעפ"ג 56964-11-19 אורי דוידסקו,

המערער בעפ"ג 67496-11-19

פסק דין

השופטת בטינה טאובר:

1. בפנינו ערעור המדינה (להלן: "**המערערת**"), על גזר דינו של בית משפט השלום בקריות (כבוד השופטת איילת השחר ביטון פרלה), שניתן במסגרת ת"פ 63698-07-18 ביום 05/11/19, לפיו גזר בית משפט קמא על המשיב, לאחר הרשעתו בעבירה של חבלה חמורה, את העונשים הבאים: 4 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהמשיב לא יעבור בתוך 3 שנים, עבירת אלימות ויורשע בה; 250 שעות שירות לתועלת הציבור שיבוצעו בתוך שנה מיום החתימה על תכנית השל"צ; פיקוח שירות המבחן למשך 18 חודשים; ופיצוי לנפגע העבירה בסך של 7,500 ₪. הערעור מופנה כנגד קולת העונש.

2. יצוין כי מלבד ערעור המערערת הוגש ערעור מטעם המשיב שהופנה נגד עצם ההרשעה (עפ"ג 67496-11-19). ערעור זה נדחה בתום הדיון שהתקיים בפנינו ביום 19/12/19.

תמצית הרקע העובדתי

3. נגד המשיב הוגש כתב אישום שבהמשך תוקן. מעבודות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 02/02/18 סמוך לשעה 14:07 בעת שעמדו המשיב ומר י.א. (להלן: "**המתלונן**") ברמזור, תקף המשיב את המתלונן, באופן שיצא מרכבו, הגיע לרכב המתלונן שעמד לפניו, והיכה מכת אגרוף אחת את פניו של המתלונן, כשזה האחרון היה יישוב ברכבו. כתוצאה מהמעשה המתואר נגרמה למתלונן חבלה חמורה בדמות שברים בעצמות האף, גבנון עם בלט גרמי לימין וסטייה של המחיצה (להלן: "**אירוע התקיפה**").

4. בעקבות אירוע התקיפה הוגש כנגד המשיב כתב אישום במסגרתו יוחסה למשיב עבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). במסגרת ההליך בבית משפט קמא הגיעו הצדדים להסדר טיעון, במסגרתו הוגש כאמור כתב האישום המתוקן, המשיב הודה בעובדותיו, ובהתאם הורשע בעבירת שיוחסה לו.
5. לאחר הרשעתו, הוגשו לתיק בית משפט קמא שני תסקירים מטעם שירות המבחן בעניינו של המשיב.
6. תסקיר ראשון הוגש ביום 02/06/19 וממנו עולה כי מדובר במשיב, בן 28, רווק המתגורר בגפו ומיום 01/04/18 עובד בסוכנות רכב כנציג מכירות וכאחראי תפעול מוסכים. במסגרת התסקיר תוארו נסיבותיו האישיות של המשיב, גירושי הוריו ויחסיו איתם, לרבות הידרשותו לעבור להתגורר בגפו מגיל 17. המערער השלים שירות צבאי מלא לשביעות רצון מפקדיו, למרות קשיים שעלו במהלך שירותו הצבאי ובשל נסיבות חייו. עוד צוין בתסקיר כי למרות היות המשיב נעדר עבר פלילי, הוא עמד בקשר עם שירות המבחן בשל עבר תעבורתי למשך תקופה שהחלה ביום 22/12/14, בתקופה זו התרשם שירות המבחן כי המשיב מפיק תועלת מהליך טיפולי.
7. ביחס להליך הפלילי נשוא הערעור, זיהה שירות המבחן אצל המשיב, לצד נטילת אחריות נטייה מצדו לחלוקת האחריות בינו לבין המתלונן והעדר הבנה מלאה באשר לנסיבות שהביאו אותו לביצוע העבירה. לצד זאת, צוין כי המשיב הביע רצונו בפני שירות המבחן לבקש את סליחת המתלונן, ואולם לא ניתן היה לקיים הליך של צדק מאחה. שירות המבחן העריך כי המשיב עושה כל שביכולתו, למרות נסיבות חייו וחרף הקשיים עמם מתמודד, להימנע ממעורבות בפלילים. עוד צוין בתסקיר כי אבחון שנערך למשיב העלה כי ישנה רמת סיכון נמוכה להישנות התנהגות תוקפנית מצד המשיב, וכי רמת מסוכנותו הינה נמוכה.
8. בנסיבות אלה, המליץ שירות המבחן לגזור על המשיב צו מבחן לתקופה של שנה במהלכה ישולב המשיב בקבוצה לניהול כעסים; כמו כן, הומלץ לבדוק אפשרות להשלמת הליך של צדק מאחה. בנוסף, וכענישה נלווית המליץ שירות המבחן על גזירת צו של"צ בהיקף של 180 שעות ופיצוי לנפגע העבירה, תוך שצוין כי ענישה חלופית בדמות מאסר, אף לריצוי בדרך של עבודות שירות, תחטא למשיב ולעתידו ותפגע פגיעה מהותית בהמשך תפקודו התקין.
9. תסקיר משלים מטעם שירות המבחן הוגש ביום 23/10/19 ממנו עולה כי לאחר שהוגש התסקיר הראשון נעשה ניסיון להשלים הליך של צדק מאחה, אולם, התנאים להשלמת ההליך לא בשלו. המשיב שיתף כי הוא ממשיך במקום עבודתו וכי הוא מתמודד עם חובות כלכליים בשל חובות עבר. המשיב הביע רצונו להשתלב בהליך טיפולי ונמצא מתאים לכך. לפיכך, שב שירות המבחן על המלצתו מהתסקיר הראשון, כי יגזרו על המשיב עבודות של"צ בהיקף של 180 שעות ופיצוי לנפגע העבירה. בנוסף, צוין שירות המבחן כי הטלת עונש מאסר בפועל על המשיב עשוי לפגוע פגיעה מהותית בהמשך תפקודו התקין של המשיב בהעדר גורמי תמיכה ובנסיבותיו המיוחדות של המשיב.

גזר דינו של בית משפט קמא

10. ביום 05/11/19 נתן בית משפט קמא את גזר הדין בעניינו של המשיב. לאחר סקירת ראיות הצדדים, ממצאי תסקירי שירות המבחן וטיועוני הצדדים לעונש, נפנה בית משפט קמא לגזירת עונשו של המשיב, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין. בית משפט קמא ציין כי לאחר שקילת הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם כתוצאה ממעשי המשיב, לרבות ערך ההגנה על שלום הציבור ובטחונו האישי במרחב הציבורי, ולאור מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים יש להעמיד את מתחם העונש ההולם על טווח שנע בין מספר חודשי מאסר בודדים שניתן לשקול ריצויים בדרך של עבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד קביעת חיובים כספיים.
11. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם, פנה בית משפט קמא לקביעת העונש המתאים למשיב בנסיבות העבירה. תחילה דן בית משפט קמא בבקשת המשיב לביטול הרשעתו, לאור מסמך שהציג המשיב לפיו אם יורשע ויוטל עליו עונש מאסר יהא בכך כדי להוביל לסיום העסקתו. בית משפט קמא קבע כי בנסיבות ביצוע העבירה, אין הצדקה להורות על ביטול ההרשעה, כאשר ביחס לאפשרות סיום העסקתו של המשיב בשל הרשעתו, ציין בית משפט קמא כי סוגיה זו הינה סוגיה שנתונה לשיקול דעתו של המעסיק ואינה מהווה חובה על פי דין, ובכל מקרה, אופי העבירה בה הורשע המשיב אינו מאפשר ביטול ההרשעה.
12. יחד עם זאת, בשים לב לכך שהמשיב הודה בהזדמנות הראשונה ונטל אחריות מלאה על מעשיו, לרבות הבעת צער וחרטה, והעובדה כי המשיב נעדר עבר פלילי, ולאור האמור בתסקירי שירות המבחן, קבע בית משפט קמא, כי קיימים שיקולים שמצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם שנקבע, וזאת למטרות שיקום, לצד הארכת משך תקופת צו המבחן והטלת ענישה צופה פני עתיד כגורם מאזן את הסטייה ממתחם העונש ההולם. לפיכך, גזר בית משפט קמא על המשיב את העונשים שפורטו בפתח פסק הדין.
13. על גזר דינו של בית משפט קמא הוגשו כאמור שני ערעורים: עפ"ג 67496-11-19 שהוגש על ידי המשיב, ואשר הופנה נגד עצם ההרשעה. ערעור זה נדחה במסגרת הדיון שהתקיים בפנינו ביום 19/12/19; ועפ"ג 56964-11-19 שהוגש על ידי המערערת ואשר מופנה כנגד קולת העונש שנגזר.

תמצית טענות הצדדים

14. לטענת המערערת שגה בית משפט קמא עת לא נתן משקל ראוי לחומרת המעשים בהם הורשע המשיב, ובעיקר נוכח נסיבות ביצוען, ושעה שלא נתן משקל ראוי לחומרה שבהתנהגות המשיב שהינה התנהגות ברוטאלית, פורצת גבולות ומשולחת רסן, אותה הפנה כנגד המתלונן וזאת על רקע בריונות בכביש, ללא כל היכרות מוקדמת.
15. עוד טענה המערערת, כי שגה בית משפט קמא עת לא נתן את המשקל הראוי לאמור בתצהיר קורבן

העבירה (המתלונן) לפיו נגרמו למתלונן חבלות פיזיות קשות שהצריכו ארבעה ניתוחים. נטען כי מדובר בפגיעה קשה ומתמשכת שסביר להניח כי עדיין לא הסתיימה. כתוצאה מהפגיעה פוטר המתלונן ממקום עבודתו הקודם וכל מקום עבודה חדש מאיים על המתלונן בפיטורים כאשר המתלונן נדרש לימי חופשה והיעדרות עקב טיפולים רפואיים.

16. בנוסף, טענה המערערת כי בית משפט קמא שגה הן בקביעת מתחם הענישה והן בכך שהחריג את עונשו של המשיב מהמתחם. עוד נטען כי גם אם המתחם שנקבע על ידי בית משפט קמא היה נכון, לא הייתה הצדקה בנסיבות המקרה לחרוג מהמתחם ולהסתפק בעונש של של"צ בלבד בשל שיקולי שיקום, תוך התעלמות מעקרונות ההלימה וההרתעה.

17. לאור האמור, ביקשה המערערת לקבל את הערעור ולהטיל על המערער עונש של מאסר בפועל, שלא בעבודות שירות.

18. ב"כ המשיב עתר לדחיית ערעור המערערת. לעמדתו, לא ייתכן ששיקולי שיקום יעמדו לזכות נאשמים עם עבר פלילי בענייני סמים ובתיקי רכוש ששם רכיב הכוונה הוא הרבה יותר משמעותי מאשר במקרה הנדון, ולא יעמוד למשיב, במיוחד לאור נסיבות ביצוע העבירה כאן, שבוצעה בהעדר תכנון קודם, וכאשר מדובר במשיב שהינו אדם נורמטיבי לחלוטין, נעדר עבר פלילי שהכה על חטא באופן מידי. נטען כי המשיב ניגש למתלונן לאחר האירוע, הושיט לו יד עזרה, לא נמלט מהמקום, המתין לשוטרים, הודה מידית בחקירה, בבית המשפט ובפני קצין המבחן.

לעמדת ב"כ המשיב נסיבות אלה, מצדיקות את סטייה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. ב"כ המשיב הפנה בטיעונו לדו"ח ועדת דורנר שמעודד במקרים של מאסרים קצרים את אפיק השיקום על פני מאסר מאחורי סורג ובריח.

19. לאחר הדיון מיום 19/12/19 ניתנה החלטה לפיה בטרם יינתן פסק דין בערעור, ומבלי שיש באמור כדי להביע אינדיקציה כלשהי באשר לתוצאות הערעור, ראוי לקבל את חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות לעניין התאמתו של המשיב לרצות את עונשו בעבודות שירות.

20. ביום 29/01/20 התקבלה חוות דעת הממונה על עבודות שירות, ממנה עולה כי המערער נבדק ונמצא מתאים וכשיר מבחינה בריאותית לבצע את עונשו בעבודות שירות.

דין

21. נקודת המוצא בערעור על גזר דין היא כי ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בהם ניכרת סטייה של ממש ממדיניות הענישה הראויה. כלל אי ההתערבות קובע חריג, ומאפשר לערכאת הערעור להתערב בגזר הדין, מקום שהאיזון בין חומרת העבירה בנסיבות העניין, אל מול שיקולים פרטניים שעניינם העברין עצמו (כדוגמת עברו הפלילי, נסיבות חייו, הסיכוי לשיקום), מחייבים גזירת עונש קל או חמור יותר מזה שקבעה הערכאה הדיונית. ראה: ע"פ 837/17 **אמארה נ' מדינת ישראל** (25/10/17); ע"פ 1802/17 **אבו סיאם נ' מדינת ישראל** (28/06/18); ע"פ 6347/12 **מדינת ישראל נ' מרה** (13/05/13).

22. העותרת טענה כי מתחם העונש ההולם שנקבע על ידי בית משפט קמא אינו משקף את המתחם הראוי ואת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות - כידוע, מתחם העונש ההולם מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים שמדיניות הענישה היא רק אחד מהם. אין המדובר בעניין אריתמי ולערכאה הדיונית נתון בהקשר זה מרחב מסוים של גמישות. לפיכך, לא הייתי מתערבת בנסיבות המקרה במתחם שנקבע על ידי בית משפט קמא, גם אם מקובל היה לקבוע מתחם עם טווחי ענישה מחמירים יותר בעבירות מהסוג הנדון. יפים לעניין זה דברים שנקבעו בע"פ 4456/14 **קלנר נ' מדינת ישראל** (29/12/15):

"אין מדובר בטווחי ענישה הנקבעים ביחס לעבירה פלונית; המתחמים משתנים ממעשה עבירה אחד לשני, בהתאם לחומרתו, ומנאשם אחד לשני, בהתאם לאשמו".

23. לעניין העונש שנגזר - למרבה הצער בשנים האחרונות אנו עדים למקרים ההולכים ומתרבים של חוסר סובלנות ושל אלימות משולחת רסן בכבישים, ללא כל התגרות. התנהלות אלימה זו מהווה תופעה רעה המחייבת תגובה עונשית הולמת שבמרכזה יעמדו שיקולים של הרתעה וגמול. לעניין מדיניות הענישה בעבירות אלימות, ראה: ע"פ 7555/11 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (18/07/12); ע"פ 3573/08 **עוואדרה נ' מדינת ישראל** (13/04/10) אליהם הפנתה המערערת.

24. עיקר המחלוקת בין הצדדים הינה בשאלה, אם עניינו של המשיב נכנס לגדר אותם מקרים לפיהם באיזון בין חומרת העבירה ונסיבותיו של המשיב, יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם, מטעמי שיקום. מחד, סבורה המערערת כי לאור נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה, אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם ויש לגזור על המשיב עונש מאסר בפועל שלא בעבודות שירות.

מאידך, סבור ב"כ המשיב, כי נסיבותיו האישיות של המשיב וסיכויי שיקומו, מצדיקים סטייה מהמתחם שנקבע, באופן שמבכר שיקולי שיקום על פני שיקולי גמול והרתעה, כפי שנעשה על ידי בית משפט קמא.

25. לעניין השימוש בעונשי מאסר נקבע בפסיקה כי "עלינו לזכור כי המאסר אינו אלא אמצעי, ולא תכלית - אמצעי לגמול, להרתעה ולשיקום העברייני... המטרה היא להצביע על כיווני חשיבה נוספים מעבר לבניית מתקני מאסר ומעצר נוספים, וכאמור הממשלה למעשה כבר בחרה לילך בדרך זו כאשר אימצה את דו"ח ועדת דורנר; מסקנתה העיקרית של ועדה זו היתה כי "יש לפעול לצמצום השימוש במאסרים במקרים בהם המאסר אינו הכרחי להגבלת יכולת של עבריינים שהמסוכנות שלהם לחברה גבוהה, והרחבת השימוש בעונשים זולים יותר ויעילים יותר העומדים בעקרון ההלימה, ובכך להביא להקצאה יעילה ונכונה יותר של המשאבים המופנים לטובת הנושא" ... ואין לי אלא להצטרף לאמור, גם בצו השכל הישר" (בג"צ 1892/14 האגודה לזכויות האדם בישראל ואח' נ' השר לבטחון פנים ואח' (13/06/17)); ראה גם: דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר").
26. בענייננו, לאחר התלבטות, מבלי להקל ראש בחומרת העבירה שביצע המשיב ובסבל שנגרם למתלונן כתוצאה מאירוע התקיפה, מקובלת עלי בנסיבות עניינו של המשיב דרך הילוכו של בית משפט קמא והאיזון שערך בין חומרת העבירה לבין נסיבותיו האישיות של המשיב, אשר הובילו לחריגה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום.
27. סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין קובע, כי בית משפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם, בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור, לפי הוראת סעיפים 40ד ו-40ה. על פי סעיף 40ד(א) לחוק העונשין, לאחר קביעת מתחם העונש ההולם וככל שבית המשפט מוצא, כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם בהתאם לשיקולי שיקום, תוך מתן הוראות בדבר נקיטת אמצעים שיקומיים כלפי הנאשם, לרבות העמדתו בפיקוח שירות המבחן, לפי פקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969.
28. מעיון בסעיף 40ד עולה, כי המחוקק לא ראה להגדיר את אותן עבירות ו/או נסיבות חריגות, אשר בעטיין לא תיתכן אפשרות לחרוג ממתחם העונש ההולם, בשל שיקולי שיקום. יחד עם זאת, סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין קובע, כי עיקרון השיקום נסוג במקרים, בהם מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם הינם בעלי חומרה יתרה. פרשנותו של סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין ויישומו נדונה על ידי בית המשפט העליון בע"פ 5936/13 פלוני נ' מדינת ישראל (14/01/15) (להלן: "ע"פ 3936/13") שם הבהיר בית המשפט העליון, כי ככל שהעבירה ונסיבות ביצועה חמורות יותר, גובר הנטל על הטוען להקלה בעונש מטעמי שיקום. עם זאת, כב' השופט הנדל נמנע במסגרת פסק דינו בע"פ 5936/13 מלקבוע מסמרות בשאלה, מתי עבירה ומידת אשמו של הנאשם הופכות להיות בעלות חומרה יתרה, כנדרש בסעיף 40ד(ב), ואולם, הדגיש, כי "אינני קובע כלל-על שלעולם לא ניתן להעדיף את שיקול השיקום כאשר העבירה חמורה". ואכן, אף סעיף 40ד(ב) מותיר פתח, בהתקיימותן של נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, הגוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם.
29. לפיכך, בבואו של בית המשפט לבחון אפשרות סטייה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, נדרש הוא

לערוך איזון בין שיקולים שונים. בין היתר, נשקלים גילו של הנאשם, נסיבותיו האישיות, זהותו וגילו של הנפגע, טיב הפגיעה, חומרת המעשים, תדירותם ובמידה רבה נשקלת השאלה, האם הנאשם השתקם בפועל ועד כמה מבוססת המסקנה, כי יש לנאשם סיכוי של ממש להשתקם.

30. כאמור, בעניינו של המשיב הוגשו שני תסקירים מטעם שירות המבחן, במסגרתם פורטו נסיבותיו האישיות הלא פשוטות של המשיב, לרבות העובדה שהמשיב נאלץ להתגורר בגפו מגיל 17 לאחר גירושי הוריו. בנוסף, עולה מתסקירי שירות המבחן כי מדובר במשיב שזו היא מעורבותו הראשונה בפלילים, ואשר חרף נסיבותיו הקשות לא צבר לחובתו עבירות נוספות, מלבד עבר תעבורתי, וכפי שצוין המשיב עושה כל שביכולתו על מנת שלא להיגרר לאפיקים פליליים.

מעבר לכך, עולה, כי המשיב מכיר בחומרת מעשיו, מתחרט וניכר שהוא נרתם לעשות כל שביכולתו על מנת לכפר על מעשיו ולא לחזור עליהם, לרבות ניסיונו לקיים הליך של צדק מאחה שלא בוצע מנסיבות שאינן תלויות במשיב. דברים אלו, הביאו בסופו של יום להמלצת שירות המבחן להטיל על המשיב עבודות של"צ לצד ענישה נלווית וזאת בשני תסקירים עוקבים.

31. דומה כי עניינו של המשיב מחייב, גם אם לפני משורת הדין לנוכח חומרת המעשים שתוארו בכתב האישום, לתת למשיב הזדמנות נוספת, בה הוא יוכל להתפנות להליך טיפולי, לרבות על דרך השתתפותו בתכנית טיפולית שתותאם על ידי שירות המבחן לצרכיו. ואכן, נראה כי זה הוא אחד המקרים בו ראוי לעשות שימוש בהליך המשפטי כמנוף טיפולי.

יודגש בעניין זה, כי העמדתו של המשיב תחת פיקוח ממושך של שירות המבחן אינה חוסמת את הדרך בפני בית המשפט ממימוש הגישה העונשית, ככל שהמשיב יפר את האמון שניתן בו, שכן אם המשיב לא ישתף פעולה עם גורמי הטיפול ו/או יבצע עבירה כלשהי בתקופת המבחן, כי אז יוחזר עניינו לבית המשפט וניתן יהיה לגזור עליו ענישה הולמת בנסיבות העניין.

32. סיכומו של דבר, וככל שתישמע דעתי, אציע לחברי להרכב לדחות את הערעור ולהותיר את גזר דינו של בית משפט קמא על כנו.

**בטינה טאובר,
שופטת**

השופטת עדי חן ברק:

אני מסכימה.

עדי חן-ברק, שופטת

השופט רון שפירא, נשיא [אב"ד]:

אני מסכים.

הגם שמצאנו לנכון להפנות את הנאשם/המשיב לממונה על עבודות שירות לצורך קבלת חוות דעת בעניינו, ולאחר שיקול כל הנסיבות, נראה שזה המקום לתת לו את ההזדמנות ולהעדיף שיקולי שיקום על פני החמרה בענישה.

לעניין זה נזכיר כי למעשה, בצד ההזדמנות להשתלב בהליך טיפולי, גם מרחפת מעל ראשו של המשיב חרב האפשרות כי אם לא ימלא אחר דרישות גורמי הטיפול וכן אם יבצע עבירה נוספת כל שהיא כי אז יוחזר עניינו לבית משפט וניתן יהיה לגזור את דינו מחדש.

בנוסף, יש להביא בחשבון כי קיימת אפשרות לנקיטת אמצעי אכיפה מנהליים כנגד המשיב וזאת מכוח הוראות תקנה 15ב' לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961. בית המשפט העליון ראה בעבר נתון זה כעניין שיש לשקול גם אותו בעת בחינת הרשעה וענישה של מי שעומד לדין בעבירת תעבורה [ראו: ע"פ 3554/16 שחר יעקובוביץ נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 11.6.2017]. שם היו נסיבות שונות ואולם אותו הגיון של הבאת העניין בחשבון במסגרת מכלול השיקולים נכון גם למקרה שבפנינו (תוך שנבהיר כי איננו מביעים עמדה בכל הנוגע לשימוש באמצעי האכיפה המנהליים במקרה זה).

בהביאנו בחשבון את כל האמור, תוך שאנו מביאים בחשבון את המלצות וועדת דורנר לעניין הנזק העולה על התועלת במאסרים קצרים, תוך העדפת שיקולי שיקום ומתן הזדמנות לנאשם/המשיב, נורה על הותרת גזר דינו של בית משפט קמא בעינו.

**רון שפירא, נשיא
[אב"ד]**

הוחלט לדחות את הערעור.

ניתן היום, כ"ה שבט תש"פ, 20 פברואר 2020, במעמד באי כח הצדדים.

עדי חן-ברק, שופטת

בטינה טאובר,
שופטת

רון שפירא, נשיא
[אב"ד]